

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden (sidste) behandling af forslag til rigsdagsbeslutning i anledning af en den 2. december 1946 i Washington vedtagen konvention angående regulering af hvalfangst.

(Første behandling findes i tiden sp. 2966; udvalgets betænkning findes i tillæg B. sp. 1643).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Sagen sattes til forhandling.

Ordføreren (Axel Berg): Udvalget vedrørende forslag til rigsdagsbeslutning i anledning af en i Washington vedtagen konvention angående regulering af hvalfangst har afholdt 3 møder og herunder haft samråd med den højtærede fiskeriminister, som i udvalget gav en fyldestgørende redegørelse for de forhandlinger, der er gået forud for denne vedtagelse. Denne redegørelse er optrykt som bilag i betænkningen, og det fremgår heraf, at man fra dansk side meget stærkt har søgt at gennemføre, at de samme bestemmelser vedrørende benyttelsen af flydende hvalkogerier, som er gældende for farvandene omkring Madagascar og Australien, kunne finde anvendelse på dansk, færøsk og grønlandske søterritorium. Det lykkedes ikke i kommissionen at trænge igennem med disse synspunkter, men som en slags compensation herfor har man dog godkendt, at et til hvalfangst bestemt skib, som er sat varigt på grund, vil være at betragte som en landstation og ikke som et flydende hvalkogerier.

Udvalget har ment at måtte udtrykke beklagelse over, at disse danske synspunkter ikke har kunnet trænge igennem forhandlingerne, men mener dog efter omstændighederne at måtte anbefale forslaget til rigsdagsbeslutning til vedtagelse. Jeg skal derfor på udvalgets vegne anbefale forslaget til rigsdagsbeslutning til vedtagelse i det høje ting.

Damsgaard: Selvom vi har været med til at underskrive betænkningen, ville jeg gerne gøre et par bemærkninger, fordi sagen har fået en noget ejendommelig gang.

Da denne sag var til første behandling, var jeg egentlig af den opfattelse, at forhistorien og grundlaget for, at rigsdagen kunne ratificere konventionen, var klaret og i orden, således at udvalgsbehandling ikke var nødvendig, idet det høje landsting havde drøftet sagen igennem, også i et udvalg. Den højtærede minister gav ved fremsættel-

sen af forslaget til rigsdagsbeslutning og ved første behandling i landstinget oplysninger, som måtte opfattes sådan, at grundlaget var i orden. Dertil kom, at det færøske landsstyre havde givet udtryk for, at det intet havde imod, at rigsdagen ratificerede konventionen, og for Danmarks vedkommende er der jo i de færøske og grønlandske farvande muligheder for, at hvalfangst forekommer. Men for at kunne drive hvalfangst af betydning i de umådelig vidtstrakte farvande ved Grønland er det nødvendigt at bruge flydende hvalkogerier, og jeg har opfattet det således, at den højtærede minister hele tiden har orienteret rigsdagen ud fra overbevisningen om, at dette også var tilladt i henhold til konventionen på samme måde, som det var indrømmet overfor Madagascar og Australien.

Gennem udvalgsarbejdet er vi imidlertid blevet klar over, at sådan forholder det sig ikke, og derfor var de oplysninger, som den højtærede minister gav ovre i landstinget, i virkeligheden lidet vejledende. Og mon ikke det høje landsting har vedtaget rigsdagsbeslutningen under noget forkerte forudsætninger?

Men selvom Danmark altså ikke opnår de ønskede fordele med flydende hvalkogerier, som jo er det primære i denne sag og det, der egentlig gør, at vi særlig har interesse i konventionen, kan hensynet til internationalt samarbejde på dette område vel tilskynde os til at stemme for rigsdagsbeslutningen, selvom vor interesse herfor naturligvis må være kølnet betydeligt.

Fiskeriministeren (Chr. Christiansen): Jeg takker udvalget for dets indstilling og forstår meget vel, at man fra udvalgets side har fremsat en beklagelse over, at vi ikke har kunnet opnå at få de ønsker opfyldt, som oprindeligt både fiskeriministeriet og udenrigsministeriet gennem et par år har arbejdet for at få gennemført.

De bemærkninger, det ærede medlem hr. Damsgaard har fremført, giver mig anledning til at sige, at jeg kan ikke se, at denne sag har fået en „ejendommelig gang“ gennem rigsdagen.

Sagen blev forelagt af mig i landstinget i en fremsættelsestale, der i hvert fald — det vil det ærede medlem indrømme, hvis han læser den — er aldeles unangribelig. Derefter førtes der en diskussion, hvor jeg må indrømme, der kan synes at være nogen uklarhed; men landstinget besluttede at nedsætte et udvalg til behandling af konventionen og de spørgsmål, der stod i forbindelse hermed, hvilket jeg udtalte min glæde over, og jeg